

POEZJA

Poniższe wiersze pochodzą z antologii „Cały Twój Maryjo”, wydanej przez JPII Polish American Poets Academy w 2004 r.

Zofia Nowacka-Wilczek

Spełnienie

Właśnie w górach byłam Ojcie święty,
gdzie skrzypce góralskich kapeli
łagodnym szeptem wygrywają
z każdej strony świata
miłość do Ciebie,

a krokusy
te z Chochołowskiej
wszystkie chcą zakwitać
na Twoich śladach,

gdzie cisza pod krzyżem Giewontu
wciąż jeszcze klęczy przyjąć rada
komunię Twojego słowa.

XX

Maria Atamańczuk

BIAŁY PIELGRZYM

Czekaliśmy na Ciebie
z winą
z raną w sercu
i z nadzieją
byś podtrzymał wiarę

I przybyłeś
Biały Pielgrzymie
i idziesz pod Giewont
śpiących budzić rycerzy...
Polskę zbudzić
co w letargu drzemie...

Szumu jodeł,
że miłość
w nas ginie

jak bolesnej
skargi słuchasz...

A tam wysoko
składasz hołd
Tej, której
TOTUS TUUS –
Gaździnie na Krzeptówkach

U stop Jej składasz
bukiet szarotek
i Polskę...

XX

Aldona Kraus

Nie mógł nie być u Ciebie...

Nie mógł nie być u Ciebie – Matko z Jasnej Góry
Nie mógł w oczy nie spojrzeć Dawidowej Góry
Pragnął Rączki Przecudnej, co na Niego czeka
Dotknąć dłonią Polaka – Papieża Człowieka
Marzył do Stóp Jej upaść skrytych pod srebrami
Aby życie wypłakać synowskimi łzami
Widział zawsze spokojne na Jej Rękach Dziecię
Chce wnieść spokój Jej Dziecka w Nowe Tysiąclecie

XX

Tadeusz Szyma

POWRÓT

Do kraju tego w kącie Europy
zapodzianego wśród pól rozmaitych,
gdzie za przedmurze starczały okopy,
szlacheckie dworki i kościółków szczyty,

gdzie krzyż jest znakiem wierności na grobach,
masztem nadziei na Piotrowej łodzi,
gdzie znakiem krzyża przemawia niemowa,
ociemniałemu znowu światło wschodzi.

Skłóconych czasów, gdzie rozstajne drogi
znów się zbiegają w tych prostych ramionach,
co przekreślają fałszywe półbogi
i błogosławią nie zgiętym w pokłonach.

Stefan- „Nie lękaj się, prowadź w trzecie tysiąclecie” .
Karol- „Bez Twojej purpury nie było by tej bieli”.

Karol i Stefan biało-czerwonym tandemem
na niebiańskim szlaku.

XX

Lech Budny

Pontifex Maximus

Nad Tybrem się cisza spowiada
wymarłym półbóstwom etruskim
na Koloseum w arkadach
i rybom się składa na łuski...

Jesień znów jest u bram Rzymu
złotawym w Via Sacra pochodem
dym w bieli, Pontifex Maximus
wzniósł się nad ziemię i wodę...

Habemus Papam, słowiański
wieszcz z Polski, napisał z Krzemieńca
spiż dzwonów po Schodach Hiszpańskich
kamienny Konstantyn, sen w wieńcu...

Dzwon „Zygmunt” metalem wołoskim
ze snów nasz październik obudził
i dźwięk swój po wrzosach do wioski
rozdawał jak wiarę dla ludzi...

Rozdawał, aż ona dojrzała
na szczytach Tatr, w nieboskłonach
w kropelce źródelka, na skałach
z uśmiechem otworzył ramiona....

XX

Poniższe wiersze to wybrane prace konkursowe nt. Ojczyzny, które zostały nagrodzone bądź wyróżnione przez JPII Polish American Poets Academy

Krzysztof Szczypiorski

Codziennie płacę haracz

XX

Lech Budny

Próg

Przekraczam próg Ojczyzny świętej
Jakbym w świątynne pukał wrota
Już słyszę brząz, to serca tętent,
Dzwon Zygmunt duszę mą omotał...

Duszę przewrotną wędrownika
Co wiersze swe tułacze składa
Na taflach złudzeń, na portykach
Sukiennic, w Wawelu arkadach...

Przekraczam próg, lecz ciągle błędzę
W Ojczyzny zapatrzony łono,
Strofy powrotne jak miesiące
W marzeniach, to popioły płoną...

I słyszę plusk toni na Wiśle
Przez łąki i szum Bałtyku dale,
Kosmyk jarzębin kiedy przyślesz
Nim na Twym progu się wypalę...

XX

Zofia Nowacka-Wilczek

Nad rozstajem

Tam pod kapliczką niedołączoną
Gdzie kiedyś wszystkie drogi wiodły,
A modły dzieciące, króciutkie i małe klękały

Gdzie kwiatom łąsić się kazałam
I słowem pachnieć majowo

Gdzie słońce jak dawniej leży w trawie,
Gęsto rozkruszone na drobniutkie miecze,
A brzozowe smyczki lekko trącają
Naprężoną ciszę,

Tam na wiersze chodzę,
Tam spotykam się z sobą,
To miejsce gdzie czasem
Widuję Ojczyznę...

XX

Aldona Kraus

Sonet 1

Polsko, księgo wciąż nie zapisana
Przez dzieci twe co bogate minionymi laty
Wszystkie burze wplecione w laur twojego czoła
W szczęście co jak domu zwykłego komnaty

O, tak, tyś dom powstały z popiołu
Kwiat słodczy z którym inne kwiaty
Istnieją spójnie z woli Stwórcy wynoszącej lądy

Bo ty kartę otiwersz tak nieskazitelną,
Nam zapisać ją trzeba zgłoskami ze złota
Byś mogła przeczytać z nich miłość i wierność

XX

Leszek Rak

Krajobraz utracony

Porozchodzili się wszyscy, porozbiegali,
Opustoszały miejsca, ścięła się pamięć.
Nie ma już nic – maleńka łza i w sercu zamieć
I wiatr co nieustannie w gałęziach się żali.

Połowa lipca – zbieranie jagód i malin,
Oto gałąź pod ciężarem wiśni się łamie,
I nagle matka jak żywa znowu stoi w bramie,
Wracają obrazy, gwiazda błyska gdzieś w oddali.

Podnoczę wzrok łodziami ócz, płynę do kraju,
Ach, to nie takie proste wyrastać od nowa...
O ziemio matko – rodzona i urodzajów

Czuję twój oddech jak bicie dzwonów na pożar,
O morze tęsknot nieutulonych, o słowa!
"Litwo..." - serce jak ryba rzuca się do morza...

XX

Kazimiera Rafalik

Ojczyzna

Mówią, że Ojczyzna
To ziemia, lasy i bory
I czas, który jak pług
Orze przeszłości ugory.

Mówią, że Ojczyzna
To groby ojców, cmentarze, kurhany
Gdzieś w ciszy leśnej
Otulone mchu dywanem.

Mówią, że Ojczyzna
To czas pędzący bez wytchnienia
Który porywa stare
I wznosi młode pokolenia.

Mówią, że Ojczyzna
Została tam przed laty
Wśród pól pachnących miętą
Pod niebem jak bławaty.

W ja mam Ojczyznę w sobie,
Tutaj, przy moim boku
Gdy wyruszam w świat
Dotrzymuje mi kroku.

Mam ją we łzach niespokojnych,
Które tęsknota wyciska,
Ale czuję i wiem
Jest ze mną i tak mi bliska.

Bo widzę ją w skromnym kwiatuszku,
Co przy drodze rośnie,
W każdej złocistej jesieni,
W każdej kwitnącej wiosnie.

XX

Wiersze wybrane o różnej tematyce

Janina Osewska

Dzieci

Niczym z kosza rumiane jabłka
Na trawę wysypują się dzieci

Ich oczy mają po kilka lat
W ciekawość świata w kolorze błękitu
Bawią się wolnością
W koszulce zerwanej strokrotki
Patyka obrazującego broń
I na pobliskich drzewach
Wciąż zawieszają pytania
Uczepione chmur pod żaglami wiary
Żeglując do słońca i gwiazd
A potem budują własne światy
Metr nad rzeczywistością
Lub ściągnięte przez ludzkie prawa egzystencji
Twardo stąpają
Po rozżarzonych węglach ziemi

XX

Wojciech Borkowski

Przestrzeń medialna

Kto wynajął tę przestrzeń
I za jaką cenę
By zaśmiecać nasz umysł
Lekkostrawną bryją?
Kto zachwycił ją kłamstwem
Które zżera wszystko
I zamienia marzenia
W banalność przegniłą
W hamburgera
W reklamę
W donosy
W dewocję
W klątwę
W honoris causa
W super gwiazdę
W płótkę...
Bawią się nami dranie
Lecz bawią do czasu
Bo obłuda wykipi z tych medialnych kadzi
Gdzie kurierzy szatana grają z nami w klasy
I prowadzą do stado
Tam, gdzie im się płaci...

XX

Dorota Tarach

Twoje drzewo

Pogubione pióra wypierzonych myśli
Pogubione oczy wypłowiałych postanowień
Odłożonych
Na chwilę
Na potem
Na zawsze
Do pudełka miłosnych listów...

Nowa głowa z silną źle dobraną miną
Nowe ręce obrośnięte jak skrzydła
Gotowe
Do startu
Do góry
Do przodu
By dolecieć do drzewa odwagi...

XX

Ryszard Jęczalik

W Łazienkach

Zachodzące słońce wpadło e lustra wody
Potrącone kręgi zadrżały złociście
Wiatr opłótł talię jesiennej urody
Porywaąc w tany wirujące liście

Z poszczałek organów jak Bach organista
Symfonię barwną na alejki zrzucił
Fugą chłodnej żółcieni zaświstał
Akordy nutek do szelestu skrócił

Nabożnie stąpają wieki zadumane
Mijając w posągi zaklęty czas
Kroczy laska pod starszym panem
I unisono stuka raz po raz

Deszcz przyżeglował w te strony
Krótkim staccatem w pereł migotliwych sznurkach i znów cisza
Pianissima Łazienek słucha Chopin natchniony
Komponując wietrznego mazurka

XX

Stefan Chojnowski

Kamienie

Czasami rozmyślamy
Jaki mógł być początek człowieka.
Czy pierwsi ludzie mogli być poetami,
Dziećmi pierwotnego piękna
Żyjącymi z poezji natury?
Może byli dla siebie braćmi,
A dopiero później w pomroce dziejów
Kain zabił Abła?

Uczni powiadają,
Że nasi praprzodkowie
To ciemnota zacofana, epoka kamienna.

Dziś jesteśmy oświeceni, postępowi
Ale cofnęliśmy się do epoki kamiennej.
Jesteśmy kamieniami dla siebie.
Żyjemy od wojny do wojny.

Osiągnęliśmy wielki sukces
Już sami potrafimy zniszczyć siebie i świat
W którym żyjemy.

Oni nie ptrafili...

XX

Agnieszka Archicińska-Zabielska

Los

Z klepsydrą przy Tobie stał
Liczył krople atramentu w Twoim piórze
Żabyś na papier szybko siał
Twe słowa-rany, słowa-burze
Twe słowa-jęki, słowa krwawe
Wcześniej przelane za Warszawę

Anioł Poezji szeptał Ci do ucha
Żebyś pamiętał... jest Ojczyzna
W gałązce dymu, w ognia blasku...
Krzychałeś we wczorajszym bólu
I znaleziono Cię o brzasku
Z głową opartą o karabin stary...
Bóg Twój i Bóg tamtych
Takiej chciał ofiary....
Anioł zagłady wcześniej Ci się zjawiał

I na Twym czole znak krzyża postawił

XX

Barbara Korszowsky

Dokąd?

Żywot pustki święci triumf
Wiarę w martwej sens przemocy
Los w obręczach udręki
Obrasta dotkliwą skargą
Niemoc trwa w rozdartej ranie
Pluskającego krzyku
Krzyż w bezmiarze łaźnuchów
Niepojętego czasu

Czy w martwej głuszy pytania
Gdzie wszystko przemija z czasem
Hydra ma szansę przetrwania?

XX

Zdzisława Górka

Atlantycka huśtawka

Nie dosięgnę anioła
Gołębia nie pochwycę w locie
Przymuszona do ziemi
I spraw codziennych
Gonię chmury oczyma
I patrzę w nieobecne
Oczy bezdomnach

Wysoko toczą się losy świata
Śmierć zawsze ma żniwa
Pory roku jej zbędne
Zasłuchani w potok słów
Złani informacjami o nas
Nie wiemy jak pokonać czas
By nie zabierał nas jeszcze
W przestrzeń bez zegarów...

XX

Stanisław Winczura

Fin de siecle

Plastry pokoleń odsłaniam
Warstwami widzę przeszłość
Siostrę nieskończoności

Poznaję twarze
Cienie świetlistych aniołów
Niczym wczoraj napotkane
Twarze
Ciągłe te same
Białe
Młode
Dojrzałe

Cienie całunów
Przesuwają czas
Pomagają przeszłości
Obronić terażniejszość

XX

Teresa Kaczorowska

***

Ucieknę od ciebie
Wyniosę się dla siebie

Ucieknę od twojej poezji
W słowa płócienne
Ale usprawiedliwione
Ucieknę od i tak już pochylonej prawdy

Ucieknę od twoich pocałunków
Miłości
W moje bezradne
Zamknięte w błysk życia

Ucieknę z twoich ramion
W inne
Moje
Proczę się wierszami
Milczeniem

Ale
Kto mi wtedy
Zaszepcze:

"Cudzie...
Cudzie ty mój..."

XX

Monika De Gay

Piaskiem na plaży przysypany

Facet o mózgu pełnym węzełków
Swoich niezrozumiałych problemów
Myśli

Piaskiem na plaży przysypany
Patrząc w niebo liczy mewy
Czuje dzieciństwo

Pokręcone jak poręcz w barokowym kościele
Myśli pną się na wieżę wspomnień
Ona odeszła...

XX

Józef Bieniecki

Grzech zaniechania

Naród, który z życia nauk ciągnąć nie umie
Niech jęczy w niewoli, po czasie zrozumie
Gdzie mądrości pogrzebał, z kim się władza kuma.
Gdy przeszłością nie żyje. Zdeptał słowo duma.
Niech głupoty pokraka na pokojach panów
Grzbiet mu butem przycisnie dobrobyt tyranów.
Dałeś za nos się wodzić? Niechaj teraz boli
Gdy z małżonką panek w pokojach swawoli...

Będę twoim sumieniem, zawsze ci przypomnę,
Gdyż zaniechania grzechy popełniasz ogromne.

Kiedy maska głupoty nie będzie niewolić
Grzechy kajdan czas zetrze, Bóg zechce pozwolić,
Ludziom mądrym da władzę, a wolności słowo
Będzie w naszej modlitwie Matką i Królową.
Serce zacznie bić jedno, nie da upakarzać,
Dla ogółu zaś dobra, wsze dobra pomnażać.
Głos Zygmunta jak orzeł z uwięzi zerwany
Z nową mocą uderzy, bo zrzucił kajdany.

Będę twoim sumieniem, wtedy ci przypomnę

